

uden at det skulde være nødsaget til paany at give Betaling for at faae Varemerket anmeldt. Ellers vilde det blive et Supplement til de mange andre ubehagelige Afgifter, der i Dødsboer ere at erlægge. Vi have desværre en Del af dem endnu, som søles trykkende nok, naar saadanne Tilfælde indtræffe. Jeg skulde derfor ønske, at det blev Dødsboet forbeholdt at beholde sine Varemærker, forsaavidt Boet ønsker at fortsætte Beskiftningen. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa § 16. Det forekommer mig næsten, at den helt kunde undværes, saa det staar for mig, som om det er en Gjentagelse af, hvad der omtrent findes i den foregaaende Paragraf. (Leth: Udvalget foreslog ogsaa, at den skulde gaa ud). Jeg var ikke Meblem af det sidste Udvalg, og derfor veed jeg Intet derom. Mig forekommer det, at § 16 godt kunde undværes, da det kun er en Gjentagelse af, hvad der allerede er omtalt i den foregaaende Paragraf. I det Gaab, at disse smaa Vendinger maa blive vedtagne ved en senere Behandling af Loven, skal jeg hermed slutte og anbefale Loven til videre Fremme i Thinget.

Stürup: Jeg skal blot tillade mig et Par Bemærkninger, da Lovforslaget jo allerede er vedtaget i det andet Thing og hovedsagelig ogsaa bifaldet af Udvalget i dette Thing. I § 4 Nr. 2 siges, at Afbildningen af Mærket høist maa være 2 Tommer i Høide og i Brede. Man har i det andet Thing foreslaet 4 og 6 Tommer. Forskjellen mellem de 2 Størrelser er ganske vist meget betydelig; men det kunde vel være, at 2 Tommer kunde blive for Lidt til at gjengive et saadant Mærke tydeligt. Det er da sandsynligt, at man kunde gaa en Middelvei mellem disse 2 Størrelser, hvoraf jo den ene er 4 Tommer i Kvadrat, den anden 24 Tommer i Kvadrat. Hovedsagen er, at Mærket maa være gjengivet tydeligt. — I § 6, sidste Stykke, staar: „Findex Registratør, at det anmeldte Varemærke tidligere er indregistreret for eller dog anmeldt af en Anden, bør han gjøre Anmelderen opmærksom herpaa, men han er ikke berettiget til at negte dets Indregistrering paa Anmelderens eget Ansvar.“ Det forekommer mig rigtig nok, at det er temmelig nødvendigt, at han kan negte det. Kan man ikke det, vil Sagen faae en meget vidtløftig Gang og senere hen maaffe blive vanskeligere at afgjøre, end naar han strax siger: Et saadant Mærke er anmeldt, og jeg kan ikke indrømme, at det bliver indregistreret paany, medmindre De beviser, at De nu er den rette Eier og Ihandehaver af dette Mærke. Der staar i § 10, sidste Stykke: „Indenrigsministeren bestemmer, hvilken Kjendelse der skal erlægges for en Udskrift af Registreret og for at efterse dette.“ Det forekommer mig, at ligesaa naturligt, som det er, at man betaler for Udskriften, ligesaa unaturligt, om jeg saa maa sige, vilde det være, om der skulde betales

for at efterse en saadan Bog. Den maa ligge til Eftersyn saaledes, at enhver Handelsmand, der agter at indbringe og indføre et saadant Mærke, forud maa kunne gaa op og se i Bogen, hvilke Mærker der findes, og det vilde dog være temmelig stærkt, om han derfor skulde erlægge Betaling. — I § 12 hedder det: „Naar der fra flere fremkommer Anmeldelse om det samme Mærke for de samme Varearter, tilkommer den nævnte Ret den, fra hvem Anmeldelsen først er fremkommen. Det er ganske i sin Orden, men det synes, som om man derved vil affjære en Anden fra at faae et andet Mærke for den samme Vare, og det kan dog ikke være Hensigten. Lad os tage 2 Smørhandlere, hvoraf den ene har faaet et Mærke; den Anden kan ganske vist ikke faae samme Mærke, men der skulde ikke være nogen Hindring for, at han kunde faae et andet Mærke for sit Smør. Der staar endvidere: „Den saaledes erhvervede Ret gaar efter Raagjældendes Død uden Anmeldelse over paa Boet eller Arvingerne, dog kun for et Tidrum af 1 Aar fra Dødsfaldet at regne.“ Her forekommer det mig, at man burde gjøre en Forskjel imellem, om det er en Enke, der fortsætter Forretningen, eller ikke; i det Tilfælde at det er Enken, skulde hun være berettiget til det Varemærke, som hendes Mand har betalt for at faae. Bestemmelsen kunde simpelthen forandres derhen, at man blot sagde: „Uden Anmeldelse over paa Enken, men derimod paa Boet eller Arvingerne kun for et Tidrum af et Aar fra Dødsfaldet at regne.“ I § 15 staar der: „Den ved nærværende Lov hjemlede Beskyttelse imod uberettiget Brug af et Varemærke, et Navn eller et Firma ubeluffes ikke derved, at Mærket, Navnet eller Firmaet gjengives med saadanne Forandringer, som kun kunne opdages ved Anvendelse af mere end almindelig Opmærksomhed.“ Jeg kunde næsten ønske, at denne Paragraf blev stærket noget, fordi det navnlig er paa den Maade, at man i Handelslivet søger at tilvende sig Fordel ved et Mærke. Man finder paa at gjøre et Mærke, der er saa ligt et andet allerede bekendt, at man ved et løst Blik tror, at det er det samme, jeg tror, jeg tør sige, at det navnlig var den Slags Imitation af Varemærker, som var Skyld i, at man i Lybssland gav en Lov til Beskyttelse af Varemærker. Der blev i sin Tid anlagt en meget stor Proces mod Kjøbmænd i Hamborg baade af Kjøbmænd i New-York og

Rettelser.

Sp. 1125 L. 2 f. o. „Leth“ læs: „Bertelsen“.